

»Huikean tehokas jännitysromaani.»

– BTJ

PARASIITTI

Emma Sköld -sarja • WSOY

SOFIE SAREN- BRANT

SOFIE

SAREN-

BRANT

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

PARASIITTI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Parasiten

COPYRIGHT © SOFIE SARENBRANT 2023

PUBLISHED IN THE FINNISH LANGUAGE BY ARRANGEMENT WITH RIGHTS & BRANDS

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-50455-0

PAINETTU EU:SSA

Ystävälleni Carinalle

ON JO myöhäinen ilta, kun he kulkevat aavemaisen tukholmalaisen hautausmaan poikki, ja hän on iloinen siitä, että heitä on kaksi. Yksin ei tosiaan olisi tehnyt mieli oikeista hautakivien välistä. Haastattelu oli mennyt hyvin, ja juttuun tarvittiin enää puhutteleva kuva. Kauempana pensaikossa kahisee, ja hän säpsähtää erottaessaan tumman hahmon. Mieleen tulee etsimättä viikatemies. Mutta varjo katoaa, ja hän puhaltaa ilman keuhkoistaan kun hahmo häviää näköpiiristä. Hartiat rentoutuvat. Häntä alkaa yhtäkkiä väsyttää, ja hän haluaisi vain ryömiä hotellin valkoisten lakanoiden väliin.

»Otetaanko se kuva?» hän kysyy ja haukottelee vaivihkaa.

Askelet vieressä pysähtyvät. »Eikö sinulla ole huono omatunto?»

Äänensävy muuttuu sekunnissa ystävällisestä vihamieliseksi.

Mitä pitäisi vastata?

»Sellaista sattuu, minäkin olen vain ihminen.»

»Odotin toisenlaista vastausta, kun ottaa huomioon, montako elämää olet tuhonnut.»

»En nyt ymmärrä», hän sanoo ja hengittää syvään.

»Et tietenkään.»

Äänessä on selvää raivoa.

Hän ei osannut ennakoida tällaista käännettä eikä tiedä, mitä tekisi.

Katse on hirvittävän synkkä, ja hän perääntyy vilkuillen epätoivoisesti ympärilleen. Toivoo, että äsken pelottavalta tuntunut tumma hahmo olisi vielä lähellä. Mutta kaikkialla on hälyttävän autiota. Täällä ei ole muita kuin he kaksi ja ruumiinsa jättäneet henget.

»Mutta kaikki kostautuu lopulta. Karman laki, tiedäthän.»

Hänelle valkenee vasta nyt, miksi heidän piti tulla hautausmaahan mustien porttien sisäpuolelle. Siksi että hän päätyy pian muiden seuraksi maan uumeniin. Adrenaliini ampaisee suoniin. Nyt ei kannata odotella. Hän juoksee henkensä edestä. Korot uppoavat soraan ja hidastavat häntä. Vain muutaman metrin jälkeen hän saa iskun päähänsä ja lyyhistyy maahan.

Kun hän herää, häntä huimaa ja oksettaa. Hän ei tiedä missä on. Hän avaa voihkaisten silmänsä, mutta ei erota mitään.

Hän makaa liikkuvalla alustalla.

Yrittää kohottautua, mutta jokin estää.

Tila on ahdas ja pilkkopimeä.

Alapuolelta kuuluu yksitoikkoinen ääni.

Tuleeko se renkaista asfaltilla?

Hän on varmasti auton tavaratilassa.

Hän menettää hitaasti tajuntansa.

Kun hän avaa silmänsä seuraavan kerran, niihin osuu häikäisevä valo.

Onko tämä unta?

Oranssi valo lepattaa ja leiskuu häntä kohti. Tarttuu nopeasti housuihin ja punaiseen paitaan. Ahmii vaatteita kuin nälkäinen hirviö. Kauhea kipu saa hänet vaikertamaan. Hän kuulee vain kaukaista kohinaa. Aistit katoavat yksi kerrallaan.

Ensimmäiseksi katoaa inhottava maku suussa ja sitten vahva palaneen ihon haju. Sen jälkeen tuntoaisti ja näkö.

»Tuhosit minun elämäni», ovat viimeiset sanat hänen korvissaan.

Sitten pettää kuulokin.

*Rakkaat lapset,
anteeksi että tässä kävi näin.
Teen teidän takianne mitä tahansa.
Ilman teitä en ole mitään.
Äiti*

SUNNUNTAI 13. ELOKUUTA

KOMISARIO THOMAS »Nyllet» Nyhlén ehtii tuskin istah-
taa kuluneeseen työtuoliinsa Tukholman rikospoliisissa, kun
hänen työpöydälleen tulee uusi tapaus.

Drottningholmissa sijaitsevan entisen maaherrantalon,
Hemmetin, takaa on löytynyt ruumis. Paikka on aivan
Fornstigenin tuntumassa, kivenheiton päässä linnasta.

»Menoksi sitten», Nyllet sanoo itsekseen ja löysää vyötä
yhden reiän verran.

Kesällä on kulunut olutta, ja se näkyy, mutta millä muulla-
kaan ihminen itseään vilvoittaisi? Ilmastointilaitteet on myyty
joka paikassa loppuun, ja heikkotehoiset tuulettimet ovat
pelkkä vitsi. Nyllet sukii viljanvaaleita, lyhyeksi leikattuja hiuk-
siaan. Pitäisikö napata kahvi mukaan, hän ajattelee ohittaes-
saan keittiön, jossa on harmaat sohvut ja tuolien päällä herneen-
vihreät istuintyynyt, mutta jättää sen kuitenkin tekemättä.
Kahviautomaatin muovikannet ovat muutaman millin liian
isoja mukeihin, mikä oli selvinnyt hänelle edellisellä päivänä.
Ruskeatahrainen paita on nyt mytyssä roskakorissa työpöydän
alla. Söderissä on niin mahdoton saada aikoja pesutupaan, että
uuden paidan ostaminen on sata kertaa helpompaa. Nyllet si-
velee sammalenvihreää pikeepaitaansa, joka sekin tuntuu kiris-
tävän mahan kohdalta aivan liian lyhyen loman jälkeen.

Hissi helähtää, ja hän saa muuta ajateltavaa.

Fardosa Nori astuu hymyillen ulos kuudenteen kerrokseen.

»Saat kääntyä saman tien takaisin», Nyllet sanoo ja menee hissiin. »Meille tuli keikka.»

Yksikön nuorin kollega on aamuvirkku ja velvollisuuden-tuntoinen. Hän on sitaissut korpinmustat hiuksensa poninhännälle ja hänen kahdestakymmenestä neljästä ikävuodestaan näyttää heti lähteneen ainakin kolme. Herrajumala, olen kaksi kertaa niin vanha kuin hän, Nyllet toteaa ja tuntee viidenkymppin rajapyykin lähestyvän kovaa vauhtia.

»Minne mennään?» Fardosa kysyy uteliaasti ja painaa maanalaisen parkkihallin nappia.

»Drottningholmiin, siellä on murhaepäily.»

Emma Sköld on lomalla, eikä Nyllet soita hänelle, niin houkuttelevaa kuin se olisikin. Emman on saatava palautua. Nylletin täytyy kunnioittaa sitä, vaikka Emma on paras poliisi jonka hän tietää. Mutta tilalle saatu uusi tulokas Fardosa on osoittautunut jo kesän aikana pystyväksi. Hän kasvaa päivä päivältä tehtävänsä ja on jo tuonut työhön aivan uusia näkökulmia.

He astuvat hissistä parkkihalliin ja istuutuvat siviiliautoon. Kun he ajavat ramppia Fridhemsplanille, kirkas päivänvalo käy Nylletin silmiin, ja hän hamuilee aurinkolaseja keskikonsolilta. Hän arvaa, että edessä on taas yksi tukahduttavan helteinen kesäpäivä. Rikostutkijana hänen ei onneksi tarvitse käyttää epäinhimillisen lämmintä virkapukua, jota kenttätöissä on pidettävä, mutta hänen farkkunsu eivät tainneet olla merkittävästi parempi valinta.

Ne ovat jo hikiset haaroista.

Nyllet vilkaisee kateellisena Fardosan väljiä pellavahousuja.

Drottningholmiin ajaa nopeasti, ja he ovat jo vartissa perillä. Nyllet kääntyy kohti Hogstaa ja pysäköi auton lähelle tallia, jonka iso ratsastuskenttä on tien puolella. Hän katsoo punamullattuja puutaloja ja vaaleankeltaista tallirakennusta ja tulee ajatelleeksi, että Emma käy ratsastamassa juuri täällä. Tai *kävi*.

Nykyään hän ei enää nouse satulaan yhtä usein.

»Tule», Nyllet sanoo Fardosalle.

He kävelevät Rörbyvägeniä ja kääntyvät vasemmalle risteyksessä, jonka viitassa lukee Fornstigen. Laitumella oleva musta hevonen vilkaisee Nylletä mutta alkaa taas nyhtää kellastunutta ruohoa. Yksinäinen hevonen herättää Nylletissä myötätuntoa. Hän nyökkää eläimelle kuin kohtalotoveri, mutta ei saa vastakaikua. Sitten Nyllet katsoo ympärilleen nähdäkseen Emmän suosikin, Frassen, mutta kaikki ruskeat hevoset kauempana näyttävät hänestä samanlaisilta. Joillakin on päässä peittävä huppu ja selässä loimi jopa tässä kuumuudessa. Aivan kuin ne saattaisivat hetkellä millä hyvänsä lähteä *Ivanhoen* turnajaisiin.

»Heipä hei», Nyllet sanoo ja työntää kätensä aitalankojen välistä, mutta hevonen ei reagoi. Huiskaisee vain hännällään itsepintaisen paarman pois.

»Tykkäätkö hevosista?» Fardosa kysyy.

»Ne ovat kauniita kauempaa», Nyllet vastaa. »Entä sinä?»

»Halusin lapsena aloittaa ratsastuksen, mutta meillä ei ollut varaa. Sain pelata jalkapalloa sorakentällä vuokra-sasarmin edessä.»

Fardosan ruskeat silmät eivät ilmaise mitään tunnetta. Hän puhuu taustastaan vain harvoin, mutta Nyllet on ymmärtänyt kuluneen vuoden aikana yhtä ja toista. Fardosa on persiaa ja tarkoittaa paratiisia. Sen Nyllet on googlannut itse, sillä Fardosa ei olisi ikinä kertonut sitä oma-aloitteisesti. Hän ei ole

niitä, jotka tekevät itsestään numeron. Fardosan vanhemmat muuttivat Iranista Rosengårdiin jo kauan ennen hänen syntymäänsä. Avasivat ravintolan, joka ei kuitenkaan menestynyt, ja kokeilivat sitten onneaan tukholmalaislähiössä. He olivat töissä vuorokauden ympäri. Fardosa ja hänen kaksi vanhempaa veljeään saivat pärjätä omin neuvoin silloin, kun eivät joutuneet auttamaan keittiössä. Fardosa on näyttänyt ison palovamman arven, jonka oli saanut käsivarteensa tulikuumasta tiskikoneesta. Nyllet tietää, että Fardosa on uurastanut kovasti pienestä pitäen ja on hyvin taistelutahtoinen. Erittäin kovapintainen eikä yhtä impulsiivinen kuin Emma.

Sen sijaan hän tarttuu nopeasti sopimattomuuksiin. Esimerkiksi poliisin äijämäiseen kielenkäyttöön, jota Nylletkin häpeäkseen pitää joskus huvittavana. Tai vanhakantaisiin näkemyksiin, joita kuullaan etupäässä Benganin ja Skoglundin kaltaisilta ikälopuilta. Puhumattakaan vitseistä, jotka voidaan tulkita rasistisiksi. Silloin Fardosa antaa salamannopeasti takaisin. Se tuntuu Nylletistä välillä vähän joutavalta, vaikka Fardosa on tietysti aina oikeassa. Hän on hyvä silmienavaaja. Mutta poliisille täytyy sallia pieni leikinlasku, jotta he jaksavat raskaassa työssään. Kukaan ei toki tarkoita mitään pahaa.

He lähestyvät poliisin sinivalikoista muovinauhaa, joka lepattaa kukkulalla korkeiden koivujen ja mäntyjen välissä. Nyllet huomaa hevoshaan vieressä autonrenkaiden jäljet. On epäselvää, liittyvätkö ne mitenkään ruumislöytöön, mutta niillä voi olla tutkinnallista merkitystä, joten Nyllet painaa paikan mieleensä. Teknikot saavat ottaa asiasta selvää myöhemmin. He ylittävät savisen ojan lankkuja pitkin ja jatkavat polkua sulkunauhan luo.

»Terve», Nyllet sanoo järjestyspoliisille ja näyttää korttinsa. »Rikospoliisista.»

»Niin, sinut minä tunnistankin», vastaa virkapukuinen poliisi. Hänen otsansa kiiltää hiestä, vaikka hän seisoo varjossa. »Olin mukana Västerbronilla, siinä jutussa jossa oli se nainen ja lapsi.»

Nyllet muistaa sen kuin eilisen päivän. Paniikin. Stressin. Sen kuinka äiti yhtäkkiä katosi kaiteen takaa. Hämmästyksen. Järkytyksen. Nylletä painaa vieläkin, että äidin pelastaminen oli kiinni vain muutamasta sekunnista. Tutkinta oli ollut rasakas ja Fardosan ensimmäinen Nylletin alaisuudessa.

»Sitä tapausta en unohda koskaan», Nyllet sanoo ja vaihtaa puheenaihetta. »Huomaan, että iso osa metsästä on eristetty. Oikein hyvä. Ottakaa myös renkaanjaljet.»

Nyllet osoittaa hevoshakaan päin, ja konstaapeli vetää kättä lippaan. Vitsinä vai tosissaan, vaikea sanoa, mutta Nyllet jättää kommentoimatta.

»Olitko ensimmäisenä paikalla?» Nyllet kysyy ja läppää hytтын poskeltaan.

»Olimme lähellä linnaa, kun käsky kävi», poliisi kertoo ja pyyhkii kasvojaan nenäliinalla. »Hälytyksen tehnyt tyttö odottaa tallilla, ja hänen äitinsäkin on siellä.»

»Miten hän voi?»

»Järkyttynyt mutta välttyi vakavilta vammoilta. Poni heitti hänet selästä, kun hän oli ratsastamassa hakojen ympäri. Poni ryntäsi metsään päin, ja tyttö pysyi kyydissä, kunnes se yhtäkkiä pysähtyi. Silloin hän lensi kuin ohjus ja putosi vain muutaman metrin päähän ihmisen jäännöksistä. Poni palasi tallille ilman ratsastajaa, mutta tytöllä oli puhelin mukana ja hän pystyi soittamaan apua.»

»Mennäänkö?» Fardosa kysyy ja lähtee kohti muovinauhaa.

Nyllet nyökkää. Parasta repäistä laastari kertaheitolla.

»Menkää polkua pitkin rinnettä ylös», poliisi neuvoo ja osoittaa nyppylää heidän edessään. »Kollega on siellä vartioimassa ruumista. Huolehdiin siitä, että renkaanjäljet eristetään.»

»Näyttääkö tuolla... hyvin pahalta?» Nyllet kysyy ja vilkaisee Fardosaan päin. Tulokas ei ole ehtinyt olla vielä kovin monella rikospaikalla.

»Kammottava näky», järjestyspoliisi sanoo vaisusti.

»Sofie Sarenbrant kirjoittaa vaivattomasti ja jännittävästi kuten aina, ja tällä kertaa hänen rikosjuonensa aiheina ovat ravistellun vauvan syndrooma ja vaikeat sisarussuhteet. Hän punoo juonensa hyvin ja yllätyksellisesti, genren edellyttämin elkein.»

– Dagens Nyheter

Elokuinen helle piinaa Tukholmaa, kun Drottningholmin linnan mailta löytyy ruumiin palaneet jäännökset. Poliisi löytää uhrin vierestä tappolistan, jonka viimeisenä nimenä on Emma Sköld. Tutkinta aloitetaan välittömästi. Pian selviää, että polttomurha liittyy parikymmentä vuotta vanhaan tapaukseen, jossa nuori äiti hakeutui vauvansa kanssa ensiapuun ja päätyikin pidätetyksi. Emmen ja poliisikollegoiden on kiireesti löydettävä syylinen, sillä kaikkien listalla olevien henki on vaarassa, myös Emmen itsensä.

9 789510 504550

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50455-0

Suomentanut Helene Bützow

PÄÄLLYKSEN TYPOGRAFIA: SANNA-REETA MEILAHTI
PÄÄLLYKSEN KUVAT: TREVILLION IMAGES, SHUTTERSTOCK IMAGES
ALKUPERÄISPÄÄLLYS: SANNA SPORRONG